

betragtes som forholdsvis smaa Ting, dels som Misforstaaelser, dels som fortsat Lapperi følgende den gamle Fagforeningslinie.

Oluf Pedersen (D. R.) var tilfreds med Lovforslaget, ikke mindst efter at der først var sat ind mod Vareprisstigningen. Forslagets Forudsætning var, at Livsfornødenheder ikke steg i Pris, og i saa Fald var det urimeligt at tro, at Loven vilde blive til Skade for Arbejderne. Derimod kunde Taleren ikke anbefale at stemme for Lovforslaget om Fordeling af Arbejdet og det dermed i Forbindelse staaende Forslag om Statstilskud til Arbejdsløshedskasserne. — Det var en uheldig Udtalelse af Statsministeren, at alle Danske maatte støtte disse Forslag, men Statsministeren havde Ret i, at man ikke burde spekulere i Utilfredshed; det vilde altid hævne sig i det lange Løb, og særlig under de givne alvorlige Forhold. Der var heller ikke Grund dertil, for baade Bonde og Arbejder har en høj Levestandard i Danmark. Men Fremtidens Danmark vilde antagelig ikke blive saa rigt, at der blev Raad til at opretholde Udbytningen. Det, der var tabt udadtil, ved Tab af Samhandelen, maatte vindes indadtil ved en retfærdigere Fordeling.

Aksel Larsen (D. K.) syntes ikke, at Motiveringen for Lovforslaget var meget værd, for Regeringen kunde, hvis den vilde, have forhindret de stedfundne Prisstigninger. Naar Regeringens Maal var en Reduktion eller Ophævelse af Pristalsreguleringen og en samtidig Fastlæggelse af Varepriserne, maatte man fra 9. April have hindret enhver Prisstigning og saa have erklæret: Naar Arbejderne har faaet Reguleringen efter Aprilpristallet, bliver der ikke flere Reguleringer — den sidste Erklæring kunde man imidlertid godt have sparet, for hvis man standsede Prisstigningerne, vilde der ikke indtræffe flere Pristalsreguleringer. Her var Tale om en Nedskæring af Arbejdernes Lønniveau efter en hidtil ukendt Maalestok, og det var ganske urigtigt at karakterisere Lovkomplekset saaledes, at Pristalsreguleringsloven var ledsaget af en Række afbødende Lovforslag, der fordelte Byrderne. Hvis man ønskede at komme ud af det, som Nationalbankdirektør Bramsnæs havde kaldt den onde Cirkel, kunde det være sket ved at gøre en Ende paa Prisstigningen. Man kunde have foretaget en passende Beslaglæggelse af den nødvendige Del af Kapitalisternes Formue. Men Regeringen havde i Stedet for valgt for enhver Pris at værne de rige, at alliere sig med Reaktionen og lægge Byrderne paa Arbejderklassen.

Frits Clausen (N. A.) nedlagde ligesom Valdemar Thomsen Indsigelse mod Statsministerens Udtalelse om, at de, der ikke vilde være med i Samlingen, ikke kunde lade sig lede af danske Interesser, og han syntes, at Statsministeren og hans